

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 465/2021
29.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Дубравке Дамјановић, Драгомира Милојевића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Томићевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу 1К.бр. 222/18 од 13.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1. бр. 591/20 од 25.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 29.04.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Томићевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу 1К.бр. 222/18 од 13.07.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1. бр. 591/20 од 25.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу 1К.бр. 222/18 од 13.07.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези члана 180. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1. бр. 591/20 од 25.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Младеновцу 1К.бр. 222/18 од 13.07.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Томићевић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је поднетим захтевом повређен закон на штету окривљеног, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем или исте преиначи и окривљеног ослободи кривичне одговорности.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, иако не нумерише, поднетим захтевом за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП наводима да је суд побијаним правноснажним пресудама повредио забрану преиначења на штету окривљеног прописану одредбом члана 453. ЗКП и поступио супротно одредби члана 462. став 4. ЗКП и то у поновљеном поступку, приликом доношења нове првостепене пресуде, а након укидања претходно донете првостепене пресуде и то усвајањем жалбе одбране. Као измену на штету окривљеног бранилац наводи да је у поновљеном поступку, реагујући на укинута решење другостепеног суда, Основно јавно тужилаштво поднеском од 05.02.2020. године прецизирало оптужни предлог, у којем је променио опис радње кривичног дела, као битног елемента бића кривичног дела, чиме је изменио оптужни акт, а првостепени суд је прихватио ову измену, спровео главни претрес и на основу њега засновао нападнуту пресуду.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни четири, став три, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

При томе, мора се имати у виду да суд није изменио пресуду на штету окривљеног ни у погледу правне квалификације кривичног дела, ни у погледу кривичне санкције па чак ни у погледу „криминалне количине“ кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен, већ је јавни тужилац, у току поступка, само уподобио диспозитив оптужног акта до тада утврђеном чињеничном стању, у складу са својим овлашћењима из члана 409. ЗКП .

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**